

РЕШЕНИЕ

№ 2435

гр. София, 04.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 04.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2504** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Сейф А. Д., гражданин на И., срещу Решение № 142/29.02.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон, немотивиран и постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Оспорва се изводът на административния орган, че не са налице материалноправни предпоставки за предоставяне на закрила на чужденеца. Твърди, че се страхува да се завърне в И., тъй като брат му е бил убит, а самият той е бил отвлечен и освободен срещу откуп. Изложени са доводи за нарушение на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/38/ЕО. Посочено е, че ситуацията в И. сега не е по-добра от тази през 2009 г., а дори напротив – има данни за нейното влошаване. Жалбоподателят моли съда да отмени оспореното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с упълномощения адв. И. и поддържа жалбата.

Ответната страна – Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, не се представлява в съдебно заседание по делото и не взема становище по жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна

следното:

С молба рег. № Ж-55 от 11.01.2011 г. на Дирекция „Миграция” - МВР, Сейф А. Д., гражданин на И., е поискал статут на бежанец в Р. Б.. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ молбата е изпратена на ДАБ. Чужденецът е потвърдил желанието си да получи закрила в Р. Б. и пред длъжностно лице на ДАБ с молба вх. № 233 от 26.01.2011 г. на РПЦ - С., на която дата чужденецът е регистриран с имената Сейф А. Д., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], окръг Ал А., И., иракски гражданин, семейно положение: неженен, мюсюлманин - сунит, етническа принадлежност: арабин, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни първоначално са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ, а впоследствие чужденецът е представил иракска лична карта № 00120190 (Х-1), издадена на 24.10.2005 г. и удостоверение за иракско гражданство № 808312/С, издадено на 15.04.1997 г. Представил е още трите си служебни карти и удостоверение № 4/03.01.2010 г. за завършено образование, както и документи, касаещи брат му А. А. Д. – служебна карта, смъртен акт, издаден на 13.03.2009 г. и документ от Главна дирекция „Полиция” – Ал А..

На 26.01.2011 г. чужденецът е запознат чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. На същата дата на чужденеца е връчена покана за интервю. Същото е проведено на 27.01.2011 г., като чужденецът е посочил, че желае да получи закрила в Р. Б., тъй като в И. срещу него имало заплахи от терористични групировки и имало убити от семейството му.

С решение № 2423/02.02.2011 г. на решаващ орган при ДАБ, връчено на Сейф А. Д. на 16.02.2011 г., е образувано производство за предоставяне на статут в Р. Б..

На 24.02.2011 г. длъжностно лице от ДАБ, с участието на преводач от арабски език, е провел интервю с чужденеца, който изложил, че е напуснал И., защото е бил заплашван. Той работил като полицай, а също и брат му А. А., който бил заклан от терористи. След това жалбоподателят твърди, че напуснал работа и отишъл в Б.. Направил опит да напусне страната през летището, но там бил заловен от армията на М. и бил държан в плен, докато по-големият му брат платил откуп от 21 000 долара. След това започнал работа като таксиметров шофьор. Към края на 2010 г. напуснал И. и отишъл в С., пътувал за там легално и останал два дни, след което легално преминал в Т., от където след тридневен престой влязъл нелегално през българската граница.

С докладна записка от 21.03.2011 г. директорът на РПЦБ - С. е уведомен, че въз основа на молба вх. № 233/26.01.2011 г. на Сейф А. Д. е образувано производство по предоставяне на статут. Поради изтичане на тридневния сок за вземане на решение и по силата на закона производството е преминало по общия ред.

Интервю с оспорващия е проведено и на 23.03.2011 г. от интервюиращ орган при ДАБ, в рамките на което той отново подробно разказал за причините да напусне И.. Отново е разказал за работата си в полицията и убийството на брат си. Повторил е и разказа си за отвличането, като този път е заявил, че е бил в плен 4 месеца и заплатеният от брат му откуп е бил 20 000 долара.

Изготвено е становище рег. № УП 4753/18.04.2011 г. от интервюиращия орган, в което е мотивирано предложение да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец на жалбоподателя, тъй като не е установено наличието на предпоставките по чл. 8 от ЗУБ, но предвид бежанската му история и представените от него доказателства в подкрепата ѝ е направено предложение да му бъде предоставен хуманитарен статут.

С оспореното в настоящото производство решение № 142/29.02.2012 г. на председателя на ДАБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на чужденеца, тъй като е прието, че не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че Сейф А. Д. не е бил принуден да напусне И. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Прието е, че не са налице и основания по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя. Изложени са съображения за несъответствия и недостоверност на бежанската история на търсещия закрила, поради което заявената от Сейф А. Д. опасност за живота му е оценена като недостоверна.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е частично основателна.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Верен е изводът на решаващия орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Сейф А. Д. твърди, че не е арестуван, не е съден в И., не е бил член на политическа партия, нито на въоръжена групировка. В страната си на произход не е бил преследван по причини на раса, религия, националност, политически възгледи или принадлежност към дадена социална група.

Жалбоподателят оспорва изводите на ответния административен орган за липса на материално-правни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно посочената правна норма, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, представляващи: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Според общоприетите критерии на Върховния комисариат за бежанците на ООН преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на И. трябва да бъде строго индивидуална и да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той.

В приложеното писмо изх. № 12-12-5 на заместник-министър в МВнР, вх. № на ДАБ 2122/20.07.2009 г. съдържащо информация относно ситуацията в И. е посочено, че търсещите убежище от И. може да се третират като нуждаещи се само защото произхождат от И., ако са офицери от армията и полицията, преследвани заради

участие в законни операции срещу терористи, какъвто е случаят с жалбоподателя. В подкрепа на тези си твърдения Сейф А. Д. е представил и писмени доказателства, които решаващият орган е приел като достоверни.

В справка с вх. № 1147/10.03.2011г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ са отразени данни на мисията на ООН за подпомагане на И., според които в Б. преобладава безнаказаността за извършените инциденти. Иракските сили за сигурност не са в състояние да предотвратяват масирани атаки и да разкриват извършителите им. Жителите на Б. могат да бъдат обект на нападение по различни причини, като например професионалното им положение, религията или етническият им произход, както и по други лични причини. Липсата на ред, законност, както и неспособността на ИСС да отговорят адекватно на предизвикателствата практически поставят населението в позиция на потенциална случайна жертва на насилие. Проблем представлява и престъпността в града. Криминални банди се стремят да се снабдят с пари по всякакъв начин. Атмосферата на безнаказаност на криминалните деяния също засилва степента на несигурност. На практика лице, което е пострадало по някакъв начин от недържавен субект на преследване, дори да се обърне към полицията, не получава адекватна помощ. Така посоченото е в унисон с изложената от жалбоподателя бежанска история относно пребиваването му в Б., където той също не е намерил сигурност, след като е напуснал родния си град.

С Бележките на ВКБООН вх.№ 3447/15.09.2010 г. на ДАБ, е продължена приложимостта на Насоките от април 2009 г. за оценка на нуждата от международна закрила на търсещите закрила иракчани. В тях е посочено, че характеристиките на жертвите включват най-вече представители и служители на правителството, представители на ИСС (включително такива, които в момента не изпълняват служебни задължения). Докато ИСС остава основна мишена на въоръжени групи, индивидуални представители на ИСС също стават жертва на нападения, когато не са на служба, често в домовете им или с бомби, прикрепени към личните автомобили. Посоченото също е в подкрепа на частта от бежанската история на жалбоподателя, която е преценена като достоверна и от решаващия орган, а именно това че той е работил в полицията и е получавал заплахи за живота си заради службата си.

В този смисъл съдът приема, че са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут – наличие на тежки и лични заплахи за живота на Сейф А. Д.. По делото не са представени данни и доказателства, които да обосновават извод, че търсещият закрила може да се премести в друга част на страната, където няма да е застрашен.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че решение № 142/29.02.2012 г. в частта, с която е отхвърлено искането на Сейф А. Д. за предоставяне на хуманитарен статут противоречи на материалния закон /чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ/, както и на преследваната от закона цел, поради което в тази част подлежи на отмяна. Преписката следва да бъде изпратена на председателя на ДАБ за ново произнасяне по молбата на Сейф А. Д., в съответствие с указанията по приложението на закона. Решението, в частта, с която е отказано предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя е законосъобразно, а жалбата в посочената част, следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 18-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Сейф А. Д., гражданин на И., решение № 142/29.02.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, в частта, с която е отказано предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя.

ИЗПРАЩА делото като преписка на председателя на ДАБ за ново произнасяне по искането на Сейф А. Д. за предоставяне на хуманитарен статут при спазване на указанията по приложението на материалния закон, дадени с настоящето решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата Сейф А. Д., гражданин на И., срещу решение № 142/29.02.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, в частта, с която е отказано предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: